

Otázce digitální stopy a její prokazatelnosti se věnoval *prof. Ing. Vladimír Smejkal, CSc., LL.M.*, ve svém příspěvku *Důkazy a dokazování v kyberprostoru*. Upozornil na problematiku znaleckého zkoumání digitálních stop a možnosti využívání znaleckých posudků jako důkazního prostředku v trestním řízení, přičemž poukázal na problematický přístup soudů, se kterým se při vykonávání těchto důkazů setkává ve svojí praxi. Na něj ve svém příspěvku tematicky navázal i *prof. JUDr. Ing. Viktor Porada, DrSc., dr. h. c. mult.*, s prezentací poznatků i praktických zkušeností při kriminalistické identifikaci a jejím využití v dokazování.

Vystoupení dalších účastníků bylo orientováno na rozbor dílčích aspektů prolínání se soukromého práva a trestního práva, např. v oblasti úpravy ochrany obětí trestných činů a existujících standardů Evropské unie v této oblasti, na které se zaměřil *JUDr. et PhDr. mult. Libor Klímeček, PhD.*, nebo na otázku rozšíření kriminalizace korupce i na soukromoprávní, potažmo obchodněprávní vztahy, analyzovanou v příspěvku *JUDr. Ingrid Galovcové*.

Průběh konference potvrdil zajímavost vybraného tématu a poskytl podnět pro další zkoumání přednesených aktuálních otázek a problémů. Nepochybně i skvělá organizace přispěla k vytvoření vhodného prostředí pro vzájemnou diskusi, při které měli účastníci možnost se opětovně přesvědčit o tom, že i když se slovenská a česká pozitivněprávní úprava od sebe stále více odlišují a vzdalují, právní věda řeší obdobné teoretické problémy, přičemž výměna vzájemných poznatků a zkušeností je stále inspirativní a nabízí prostor pro srovnání a úvahy o možném doporučení změn trestněprávní úpravy *de lege ferenda*.

Ingrid Galovcová*

Zpráva z konference „Odpovědnostní vztahy v právu obchodních korporací“

V pátek 2. prosince 2016 se na Právnické fakultě Univerzity Karlovy uskutečnil již pátý ročník vědecké konference studentů doktorského studia, kterou uspořádala katedra obchodního práva. Ústředním tématem letošní konference byly *Odpovědnostní vztahy v právu obchodních korporací*, přičemž jednotliví účastníci se zaměřili také na další témata související s právem obchodních korporací.

Konferenci již tradičně zahájila vedoucí katedry obchodního práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy *prof. JUDr. Stanislava Černá, CSc.*, která přivítala přítomné účastníky a stručně představila téma konference a důvody, které k jeho výběru vedly. Po úvodním slově přišla na řadu již jednotlivá vystoupení, která byla řazena celkem do pěti bloků, jejichž moderace se ujal hlavní organizátor konference *Mgr. Jan Flídr* z Právnické fakulty Univerzity Karlovy.

První blok zahájil *Mgr. Bc. Daniel Lála* z Právnické fakulty Univerzity Karlovy, jenž přednesl svůj příspěvek na téma *Člen statutárního orgánu osobní společnosti jako člen voleného orgánu?* V úvodu prezentace autor vymezil definici člena voleného orgánu podle občanského zákoníku a zdůraznil, že dle stávajícího chápání nepodléhají této definici pouze členové nejvyššího orgánu, jelikož jejich členství je spojeno s podílem, vzniká ze zákona. Následně se autor zaměřil na specifika osobních společností, především na společníkovu osobní účast ve společnosti a jeho neomezené ručení. Zdůraznil, že v německy mluvících zemích a historicky i na našem území náleželo obchodní vedení i zastupování společnosti každému společníkovi z titulu jeho

* JUDr. Ingrid Galovcová, asistentka na katedře trestního práva Univerzity Karlovy. E-mail: judr.galovcova@gmail.com.

účasti ve společnosti (ledaže společenská smlouva obsahovala jinou úpravu), tedy že členství ve statutárním orgánu osobní společnosti je spojeno s podílem a vzniká *ex lege* (a to i dle stávající úpravy v zákoně o obchodních korporacích). S ohledem na uvedené autor dovodil, že člen statutárního orgánu osobní společnosti není členem voleného orgánu. To dle autora znamená, že člen statutárního orgánu osobní společnosti není povinen jednat s péčí řádného hospodáře, nýbrž vzniká mezi ním a společností ze zákona příkazní vztah. V souladu s úpravou příkazu je dle autora člen statutárního orgánu osobní společnosti povinen jednat poctivě a pečlivě podle svých schopností; to odpovídá osobní povaze osobní společnosti a rovněž úpravě v Německu či historickým úpravám na našem území (Všeobecný obchodní zákoník, Osnova obchodního zákona z roku 1937). Na druhou stranu však přednášející připustil, že zákon o obchodních korporacích počítá s tím, že člen statutárního orgánu osobní společnosti je povinen jednat s péčí řádného hospodáře (§ 108 z. o. k.).

Druhou vystupující byla *Mgr. Kateřina Chovancová* z Právnické fakulty Masarykovy univerzity, jejímž tématem byla *Smlouva mezi členem orgánu a korporací – následky nedodržení pravidel § 55 až 57 z. o. k.* Hned v úvodu uvedla, že § 55 z. o. k. nalézá uplatnění nejen v případě členů orgánů, ale i osob jim blízkých či jimi ovlivněných nebo ovládaných. Předmětné ustanovení nicméně nedopadá na smlouvy uzavírané v rámci běžného obchodního styku, na jejichž vymezení se dle přednášející bude vztahovat judikatura k dřívějšímu § 196a obchodního zákoníku. Následně se přednášející zaměřila na způsoby informování nejvyššího orgánu o záměru člena orgánu obchodní korporace uzavřít s obchodní korporací smlouvu. Informační povinnost lze splnit jak podáním informace na svolané valné hromadě, tak případně též *per rollam*. Důsledky opomenutí podání informace však v zákoně nejsou řešeny jasně. Jako první se nabízí aplikace § 437 odst. 1 o. z., tedy relativní neplatnost takto uzavřených smluv, když tento závěr podporuje i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2015, sp. zn. 29 Cdo 4384/2012. Vedle relativní neplatnosti přichází v úvahu pojetí pravidel o střetu zájmů v zákoně o obchodních korporacích jako *lex specialis* k obecné soukromoprávní úpravě zájmových konfliktů, tudíž vyloučení aplikace § 437 odst. 1 o. z. Podle autorky nicméně i tento závěr v praxi vede v zásadě ke stejnému výsledku jako prvně zmíněný přístup. Přednášející se totiž domnívá, že samotný konflikt zájmů k námitce relativní neplatnosti nepostačí, nutné je zároveň, aby takto uzavřená smlouva byla sjednána v rozporu se zájmy společnosti. V takovém případě pak existence střetu zájmů, který nebyl řádně notifikován, a současně uzavření smlouvy v rozporu se zájmy společnosti dohromady zakládají rozpor s dobrými mravy, jenž lze namítat podle obecné úpravy obsažené v § 580 o. z.

První blok uzavřel *Mgr. Petr Tomášek* z Právnické fakulty Univerzity Karlovy se svým příspěvkem *Volba členů statutárního orgánu v českém a anglickém právu*. Nejprve si položil otázku, zda je možné v českém právu svěřit oprávnění volby jednatele i jinému orgánu než valné hromadě. Jazykový a systematický výklad § 190 odst. 2 písm. c) z. o. k. svědčí o závěru, že orgánem oprávněným k volbě je pouze valná hromada. Zákon totiž, na rozdíl od jmenování prokuristy, odchýlnou úpravu nepřipouští, přičemž opačný závěr nelze dovodit z žádného jiného ustanovení zákona, když všechna relevantní ustanovení počítají právě s valnou hromadou (např. § 198 odst. 1 z. o. k.). Stejnému úsudku nasvědčuje i komparativní výklad ustanovení § 421 odst. 2 písm. e) z. o. k., kde je možnost odchýlení se explicitně zmíněna. Naopak ve prospěch dispozitivnosti stávající úpravy svědčí absence zákazu odchýlného ujednání a s ní související zásada smluvní autonomie vnitřního uspořádání. Za nejsilnější argument nicméně vystupující považuje absenci legitimního zájmu na kogentnosti právní úpravy, když zákonodárce nemá být při tvorbě právního předpisu veden libovůlí, neboť jakýkoli případný zákaz musí být odůvodněn právem chráněným zájmem. V případě jednatele společnosti s ručením omezeným autor zastává stanovisko, že není důležitý způsob ustavení jednatele do funkce, nýbrž to, jakým způsobem jednatel svoji funkci vykonává. V druhé části

svého příspěvku se vystupující zaměřil na porovnání s právem anglickým, které je vůči tuzemské úpravě značně benevolentní. Poukázal zejména na silné postavení *boardu*, který je v *private company limited by shares* oprávněn jmenovat další své členy bez jakéhokoli zákonného omezení. Pokud tedy společníci neurčí ve stanovách maximální počet členů *boardu*, může ten být v podstatě jakýkoli. Skutečně silnému postavení *boardu* nahrává navíc skutečnost, že členové *boardu* jmenovaní *boardem* samotným nejsou povinni požádat nejbližší valnou hromadu o své potvrzení ve funkci. Tím dochází k dalšímu značnému posunu oproti tuzemskému pojetí kooptace (§ 194 odst. 2 ve spojení s § 444 z. o. k.).

Druhý blok konference započal *Jan Kupčik* z Právnické fakulty Masarykovy univerzity s vystoupením zaměřeným na *Sporné otázky ručení členů statutárního orgánu dle § 68 z. o. k.* Po zdůvodnění inspiračních zdrojů stávající úpravy § 68 z. o. k., kterým je anglický *Insolvency Act 1968*, se přednášejí zaměřil na otázku, jakých dluhů se může týkat rozhodnutí soudu o ručení členů statutárního orgánu obchodní korporace podle § 68 odst. 1 z. o. k. na návrh insolvenčního správce. Jako první varianta se nabízí dluhy upadnuvší obchodní korporace vůči insolvenčnímu správci, pro kterou hovoří absence procesní úpravy takové žaloby u ostatních variant. Proti tomuto výkladu nicméně stojí koncepce důvodové zprávy a celé úpravy ručení, která insolvenčního správce považuje za kvazizástupce věřitelů, i když se nejedná o incidenční spor. Druhou variantou je určení ručení vůči všem věřitelům bez rozdílu, neboť předmětné ustanovení v tomto ohledu žádné omezení nestanoví, nicméně není důvodu, proč by se insolvenční správce měl stát zástupcem jiných věřitelů. Vystupující se tak kloní ke třetí variantě, jíž je konstitutivní určení ručení člena statutárního orgánu pouze vůči přihlášeným věřitelům, když oporu pro tento závěr spatřuje zejména v § 36 insolvenčního zákona. V další části svého vystoupení si autor položil stejnou otázku s rozdílem, kdy návrh podle § 68 odst. 1 z. o. k. bude podán nikoli insolvenčním správcem, nýbrž věřitelem. V této souvislosti se kloní k názoru, že ručení člena statutárního orgánu obchodní korporace bude založeno pouze vůči věřiteli, který soudu návrh podal. Nebylo by koneckonců ani v zájmu věřitele umožnit získání plnění také zbylým věřitelům, když tím by fakticky došlo ke zhoršení právního postavení věřitele, který návrh podal. V závěru se přednášející dotkl hojně debatovaného tématu, zda je možné § 68 odst. 1 z. o. k. vztáhnout i na jednání vlivné nebo ovládající osoby. Konstatoval, že čistě jazykový výklad není možný, neboť by jím byla zbořena celá koncepce koncernového práva. Ustanovení § 68 odst. 1 z. o. k. se tak užije pouze na případy zjevných excesů (*shadow director*).

Jako druhý se slova ujal *Mgr. Zdeněk Houdek* z Právnické fakulty Masarykovy univerzity, jehož příspěvek nesl název *Přenositelnost pravidla podnikatelského úsudku do světa fundací a spolků*. Zpočátku charakterizoval dva myšlenkové proudy týkající se chápání pravidla podnikatelského úsudku (*business judgment rule*). Podle první skupiny představuje povinnost jednat s péčí řádného hospodáře odpovědnost za úsilí, nikoliv za výsledek. Potud tedy pravidlo podnikatelského úsudku nikterak nemění obsah fiduciárních povinností a má pouze interpretační význam pro výklad povinnosti péče řádného hospodáře. Optikou uvedeného přístupu žádný výkladový problém s ohledem na užití pravidla obsaženého v § 51 odst. 1 z. o. k. u nepodnikatelů nevzniká, neboť je pravidlo podnikatelského úsudku imanentní již v samotné definici péče řádného hospodáře. Jiní autoři se naopak domnívají, že pravidlo podnikatelského úsudku představuje tzv. právo na čestný omyl, kdy člen voleného orgánu za jednání, které by jinak zakládalo právo na náhradu škody, nakonec při splnění podmínek § 51 odst. 1 z. o. k. odpovědný nebude. Vzhledem ke skutečnosti, že zákonodárce pravidlo podnikatelského úsudku konstruuje pouze ve světě obchodních korporací, není jeho užití v rámci jiných forem právnických osob možné. Přednášející se domnívá, že s ohledem na absenci residuálních vlastníků v případě spolků a nadací není užití pravidla podnikatelského úsudku u těchto forem právnických osob možné. Svůj závěr podpořil i odkazem na relevantní judikaturu

Nejvyššího soudu (např. usnesení ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. 5 Tdo 827/2012, či ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 5 Tdo 273/2014), která podle názoru autora svědčí o skutečnosti, že Nejvyšší soud v případě nepodnikatelských subjektů o pravidlu podnikatelského úsudku neuvažuje, ačkoli by předmětná jednání, byla-li by učiněna v rámci obchodní společnosti, k takovému posouzení nejspíše směřovala.

Třetí blok konference zahájil *Mgr. Jozef Szmuda* z Právnické fakulty Univerzity Karlovy se svým vystoupením na téma *Autonomní úprava působnosti orgánů obchodní korporace*. Úvodem přednášející uvedl, že otázka autonomní úpravy působnosti orgánů obchodní korporace je bezprostředně spjata s otázkou kogentnosti a dispozitivnosti právní úpravy a v této souvislosti upozornil na hojně diskutované ustanovení § 1 odst. 2 o. z. Dle autora je nezbytné rozlišovat mezi tzv. statusem v užším smyslu a statusem v širším smyslu. Zatímco status v užším smyslu považuje autor za kogentní (např. základní organizační struktura obchodní korporace, obchodní vedení, způsob ustavení představenstva), status v širším smyslu naopak za dispozitivní (např. omezení jednatelského oprávnění, fakultativní orgány, vnitřní rozdělení působnosti mezi jednotlivé členy orgánu). V další části prezentace vystupující analyzoval organizační strukturu tří významných společností – Agrofert, a. s., Penta, spol. s r. o., a Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost. Zjistil, že se společnosti značně liší nejen v počtu členů statutárního a kontrolního orgánu, nýbrž i v kompetencích valné hromady a celkové detailnosti autonomní úpravy ve stanovách, respektive společenské smlouvě. V závěru svého příspěvku se autor zamýšlel nad možností zřízení fakultativního orgánu v akciové společnosti s dualistickým systémem vnitřní struktury. Předně uvedl možné důvody pro zřízení fakultativního orgánu – zejména specializace, flexibilita a nezávislost jeho členů. V této souvislosti upozornil na účinnost novely zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a případný zájem svěřit *compliance* fakultativnímu orgánu. Dále argumentoval ve prospěch možnosti zřízení fakultativního orgánu, upozornil zejména na § 44 odst. 2 z. o. k. a § 421 odst. 2 písm. f) z. o. k., jakož i na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2008, sp. zn. 29 Cdo 4563/2008). Závěrem autor shrnul, že limit autonomní tvorby je dán statusem v užším smyslu a že akciová společnost s dualistickým systémem vnitřní struktury může vytvořit fakultativní orgán, který může mít svůj praktický význam (např. *compliance* nebo udělování souhlasů statutárnímu orgánu ve specializovaných věcech).

Poté následovalo vystoupení *JUDr. Jaromíra Kožiaka, Ph.D.*, z Právnické fakulty Masarykovy univerzity s názvem *Vady notářského zápisu o rozhodnutí orgánu obchodní korporace a jejich důsledky*. V úvodu prezentace přednášející vymezil jednotlivé notářské zápisy. Nejprve notářský zápis o právním jednání, při jehož pořízení notář nese odpovědnost za jeho obsah a v případě, že zjistí jeho rozpor se zákonem, odmítne jej sepsat; tento notářský zápis slouží například k založení obchodní korporace či k rozhodnutí jediného společníka. Dále notářský zápis o rozhodnutí orgánu právnické osoby, který autor považuje za reziduum bývalé právní úpravy, kdy rozhodnutí valné hromady nebylo považováno za právní jednání; shledá-li notář nesoulad se zákonem či společenskou smlouvou, notářský zápis sepíše s výhradou. A konečně notářský zápis o osvědčení průběhu valné hromady, při kterém notář osvědčuje, co se za jeho účasti stalo, ale nevyjadřuje se k otázkám zákonnosti. V další části prezentace již autor hovořil o důsledcích případných vad notářského zápisu. Předně zmínil možnost opravy vad, včetně opravné doložky. Zabýval se odpovědností notáře; je dána přísná objektivní odpovědnost s možností liberace. Dále rozebral i odpovědnost státu podle zákona č. 82/1998 Sb., v této souvislosti upozornil na nesystematičnost stávající úpravy, kdy stát neodpovídá za škodu způsobenou vadami notářského zápisu o rozhodnutí orgánu právnické osoby ani notářského zápisu o osvědčení průběhu valné hromady. Dalším zmiňovaným důsledkem vady notářského zápisu může být ztráta statutu veřejné listiny, a to v závislosti na tom, jde-li o vadu podstatnou, či nikoli. Konečně důsledkem vady notářského zápisu může být i neplatnost listiny,

na kterou se bude dle autora aplikovat úprava neplatnosti právního jednání v občanském zákoníku. To platí i v případě společenské smlouvy jako právního jednání *sui generis*. V jejím případě autor rozlišil případy, kdy neplatnost společenské smlouvy povede a kdy nepovede k neplatnosti společnosti. Neplatnost společnosti přichází v úvahu v případech předvídaných § 129 odst. 1 písm. c) o. z. ve spojení s § 92 odst. 2 z. o. k., tj. v případě, že bude neplatná náležitost společenské smlouvy nezbytná pro existenci právnické osoby. Ve vztahu k rozhodnutí orgánu obchodní korporace je dle autora aplikace úpravy v občanském zákoníku vyloučena speciální úpravou v zákoně o obchodních korporacích (§ 45 odst. 3 z. o. k.) a podléhá tak režimu relativní neplatnosti podle § 191, respektive 428 z. o. k.

Čtvrtý blok otevřela *Mgr. Monika Příkazská* z Právnické fakulty Masarykovy univerzity s příspěvkem *Zástavní právo k členskému podílu v družstvu a zápisy do obchodního rejstříku*. Vystupující se věnovala zejména praktickým důsledkům rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 28. července 2015, sp. zn. 14 Cmo 354/2014. V něm soud uzavřel, že má-li být do obchodního rejstříku zapsáno zástavní právo k družstevnímu podílu, musí být současně do obchodního rejstříku zapsán člen družstva, jehož podíl se zastavuje, a zastavovaný družstevní podíl. Autorka se podrobně zabírala otázkou, zda lze souhlas člena družstva se zápisem do obchodního rejstříku dle § 12 VeřRej dovodit ze samotné povahy zástavní smlouvy, nebo je třeba, aby člen družstva se zápisem do obchodního rejstříku explicitně souhlasil. Autorka obhajovala názor, že jelikož zákon o veřejných rejstřících se zápisem údaje o členovi družstva nepočítá, je třeba ustanovení § 12 VeřRej vykládat restriktivně a na výslovném souhlasu zapisovaného člena družstva trvat; takový souhlas však nemusí být obsažen na samostatné listině, ale může být součástí zástavní smlouvy, jsou-li podpisy na ní úředně ověřeny. Vystupující současně zdůraznila, že následné odepření souhlasu se zápisem do obchodního rejstříku člena družstva lze chápat jako porušení jeho smluvní povinnosti (zejména půjde o podstatné porušení zástavní smlouvy), v jehož důsledku se zástavní věřitel může domáhat náhrady škody z toho vzniklé.

Hned poté vystoupil *Mgr. Martin Kochan* z Právnické fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika. Ve svém vystoupení s názvem *Zodpovednostné vzťahy medzi ovládanou a ovládajúcou spoločnosťou s ohľadom na slovenskú právnu úpravu* se věnoval obsahu odpovědnostního vztahu mezi ovládanou a ovládající osobou dle slovenského práva. Přednášející se předně zabíral otázkou, zda lze v režimu slovenského obchodního zákoníku uzavřít smlouvu o ovládnání, ačkoli platná právní úprava takovou smlouvu explicitně neupravuje. S odkazem na princip autonomie vůle smluvních stran dospěl autor ke kladnému závěru. Vystupující se dále zabýval právním režimem odpovědnostního vztahu pro případ, že je vztah ovládnání založený smlouvou. Prezentoval závěr, že byla-li uzavřena smlouva o ovládnání a dojde-li na straně ovládané či ovládající osoby k porušení zákonné povinnosti regulující vztah mezi uvedenými osobami, bude mít odpovědnostní vztah vždy kontraktní, nikoli deliktární povahu.

Poslední blok zahájil *Mgr. Jan Flídr* z Právnické fakulty Univerzity Karlovy s příspěvkem *Doplňující výklad společenské smlouvy*. V něm autor seznámil posluchače s rozhodovací praxí německého Spolkového soudního dvora, který nevyklučuje aplikaci doplňujícího výkladu ani u společenských smluv a stanov kapitálových společností. Možnosti tohoto druhu výkladu demonstroval na rozhodnutí Spolkového soudního dvora ze dne 16. října 1989, sp. zn. II ZR 2/89. V něm německá nejvyšší soudní instance zjistila mezeru v ustanovení společenské smlouvy věnujícím se zázkazu konkurence společníků společnosti s ručením omezeným a pomocí hypotetické vůle stran ji doplnila. Třebaže by tak jednoduchý výklad společenské smlouvy vedl v uvedeném sporu k závěru o neporušení zákazu konkurence, Spolkový soudní dvůr porušení zjistil pomocí doplňujícího výkladu společenské smlouvy. Do protikladu autor postavil usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. září 2015, sp. zn. 29 Cdo 319/2015, ve kterém soud stál rovněž před otázkou, zda došlo k porušení zákazu konkurence, či nikoli. Tuzemský

soud uzavřel, že stanovy družstva neobsahovaly ujednání o zákazu konkurenčního jednání, které bylo předmětem sporu, když dle názoru soudu nelze výkladem již učiněný projev vůle doplňovat a upřednostnit je zapotřebí jazykový výklad společenské smlouvy, třebaže je zřejmé, že cíl smluvního ustanovení byl širší, než plyne z jednoduchého gramatického výkladu. Tento závěr podle vystupujícího nedostatečně zohledňuje úmysl stran, a proto se přiklonil na stranu německého soudu a obhajoval závěr, že i v tuzemsku by měly být společenské smlouvy podrobovány doplňujícímu výkladu.

Závěrečného příspěvku celé konference se zhostil *Mgr. Radek Ruban* z Právnické fakulty Masarykovy univerzity, který se zaměřil na *Placení soudních poplatků u derivativních žalob*. V úvodu autor uvedl, že standardně, pokud není zaplacen soudní poplatek, dochází k zastavení řízení, proto ostatně někteří označují zaplacení soudního poplatku za kvazipodmínku řízení. Následně stručně představil derivativní žaloby – jde o žaloby, kterými společník žaluje jménem společnosti zpravidla člena statutárního orgánu. Na rozdíl od Německa, kde je účastníkem řízení samotný společník, je v českém právu účastníkem řízení společnost; v tomto ohledu považuje autor za logické, že by i soudní poplatek měla platit společnost. Dále autor uvedl, že v současném právu platí sice poplatek společník, nicméně činí tak za společnost. Společník, který poplatek zaplatil, může od společnosti požadovat úhradu poplatku. Tato konstrukce se jeví autorovi správnou, jelikož je to právě žalovaný člen statutárního orgánu, který ovládá finanční zdroje ve společnosti. V další části prezentace autor uvedl, že žalující společníci se často snaží využít pravidla § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, které stanoví, že soud řízení nezastaví, pokud je dáno nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by mohla vzniknout újma, a účastník doloží, že bez své viny nemohl soudní poplatek zaplatit. V této souvislosti se autor zabýval i otázkou osvobození od soudních poplatků, sice zda by se měla zkoumat nemajetnost společnosti, či společníka. Autor vyslovil přesvědčení, že by se měla zkoumat nemajetnost společnosti, jelikož společnost je účastníkem řízení a žalující společník má vůči společnosti právo na regres. Na druhou stranu autor připustil, že mezi společníkem a společností existuje informační asymetrie a společník proto není schopen doložit, zda společnost je nebo není nemajetná. V návaznosti na to autor upozornil na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, podle níž může být členům statutárních orgánů obchodních korporací uložena tzv. vysvětlovací povinnost.

Po skončení diskuze k poslednímu příspěvku moderátor všem vystupujícím poděkoval za účast na konferenci a popřál jim mnoho úspěchů v další vědecké činnosti.

Závěrem lze shrnout, že pátý ročník vědecké konference skončil neméně úspěšně než ty předchozí. Mimo přednášejících se konference zúčastnila rovněž řada hostů z praxe i akademické obce, kteří diskuzi obohatili o své podněty. Členové katedry obchodního práva proto ještě jednou děkují všem vystupujícím i hostům za účast a věří v pokračování tradice doktorských konferencí i při šestém ročníku konference, který je plánován na podzim roku 2017.

Jan Flidr* – Daniel Lála** – Petr Tomášek***

* Mgr. Jan Flidr, interní doktorand katedry obchodního práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy. E-mail: janflidr@email.cz. Tento příspěvek vznikl za podpory Programu rozvoje vědních oblastí na Univerzitě Karlově (PRVOUK P05 – *Soukromé právo XXI. století*).

**Mgr. Bc. Daniel Lála, interní doktorand katedry obchodního práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy. E-mail: Daniel.lala89@gmail.com.

*** Mgr. Petr Tomášek, interní doktorand katedry obchodního práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy. E-mail: petantomasek@seznam.cz.